TEISINGUMO TEISMO (septintoji kolegija) SPRENDIMAS

2011 m. liepos 21 d.*

Byloje C-284/10

dėl *Tribunal Supremo* (Ispanija) 2010 m. balandžio 20 d. nutartimi, kurią Teisingumo Teismas gavo 2010 m. birželio 7 d., pagal SESV 267 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje

Telefónica de España SA

prieš

Administración del Estado

TEISINGUMO TEISMAS (septintoji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas D. Šváby, teisėjai J. Malenovský ir T. von Danwitz (pranešėjas),

* Proceso kalba: ispanų.

generalinis advokatas N. Jääskinen,
posėdžio sekretorė M. Ferreira, vyriausioji administratorė,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2011 m. gegužės 19 d. posėdžiui,

išnagrinėjęs pastabas, pateiktas:

— *Telefónica de España SA*, atstovaujamos *procurador* J. A. García San Miguel y Orueta, padedamo *abogado* M. Ferre Navarrete,

— Ispanijos vyriausybės, atstovaujamos J. M. Rodríguez Cárcamo ir M. Muñoz Pérez,

— Portugalijos vyriausybės, atstovaujamos L. Inez Fernandes ir S. Gonçalves do Cabo,

— Europos Komisijos, atstovaujamos G. Braun ir G. Valero Jordana,

atsižvelgęs į sprendimą, priimtą susipažinus su generalinio advokato nuomone, nagrinėti bylą be išvados,

priima šį

Sprendimą

1 Prašymas priimti prejudicinį sprendimą susijęs su 1997 m. balandžio 10 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 97/13/EB dėl bendrųjų leidimų ir individualių licencijų išdavimo telekomunikacijų paslaugų srityje bendrųjų principų (OL L 117, p. 15) 6 straipsnio išaiškinimu.

2 Šis prašymas buvo pateiktas sprendžiant ginčą tarp *Telefónica de España SA* (toliau – *Telefónica*) ir *Administración del Estado* dėl *Comisión del Mercado de las Telecomunicaciones* (Telekomunikacijų rinkos komisija, toliau – CMT) pateikto pranešimo apie už 2000 m. mokėtiną mokestį, kuriuo apmokestinami asmenys, turintys bendruosius leidimus ir individualias licencijas teikti telekomunikacijų paslaugas tretiesiems asmenims.

Teisinis pagrindas

Sąjungos teisė

Direktyva 97/13

3 Iš Direktyvos 97/13 1 konstatuojamosios dalies matyti, kad ja siekiama „visiško telekomunikacijų paslaugų ir infrastruktūrų liberalizavimo iki 1998 m. sausio 1 d., suteikiant kai kurioms valstybėms narėms pereinamuosius laikotarpius“.

4 Pagal šios direktyvos 3 konstatuojamąją dalį „reikia sukurti bendrą valstybių narių išduodamų bendrųjų leidimų ir individualių licencijų suteikimo sistemą“.

5 Direktyvos 97/13 4 konstatuojamojoje dalyje nurodoma, kad „leidimuose nustatomos sąlygos yra būtinos siekiant su viešuoju interesu susijusių tikslų, kuriuos pasiekus naudą gaus telekomunikacijų paslaugų vartotojai“, ir kad „reguliavimo tvarka telekomunikacijų srityje turėtų <...> atsižvelgti į poreikį palengvinti naujų paslaugų įdiegimą ir plataus masto technologijos tobulinimą“.

6 Minėtos direktyvos 5 konstatuojamojoje dalyje nustatyta, kad ši direktyva „labai padės naujiems operatoriams įeiti į telekomunikacijų rinką, o tai yra laikoma informacinės visuomenės plėtros dalimi“.

7 Direktyvos 97/13 12 konstatuojamojoje dalyje numatyta, kad „bet kokie įmonėms kaip leidimo išdavimo procedūros dalis taikomi mokesčiai arba rinkliavos privalo būti pagrįsti skaidriais, objektyviais ir nediskriminuojančiais kriterijais“.

8 Dėl bendrųjų leidimų procedūroms taikomų mokesčių ir rinkliavų šios direktyvos 6 straipsnyje nustatyta:

„Nepažeisdamos pagal šios direktyvos priedą numatytų finansinių įnašų universaliųjų paslaugų teikimui užtikrinti tvarkos, valstybės narės užtikrina, kad bet kokie iš bendrovių reikalaujami su leidimų gavimo procedūromis susiję mokesčiai būtų skirti tik bendrųjų leidimų išdavimo, administravimo, kontrolės ir bendrųjų leidimų sistemos įgyvendinimo procedūrų administracinėms sąnaudoms padengti. Informaciją apie tokius mokesčius būtina tinkamai ir pakankamai išsamiai paskelbti, kad ją būtų galima lengvai surasti.“

9 Dėl mokesčių ir rinkliavų už individualias licencijas šios direktyvos 11 straipsnio 1 dalyje numatyta:

„Valstybės narės užtikrina, kad bet kokie iš įmonių reikalaujami su leidimų išdavimo procedūromis susiję mokesčiai būtų skirti tik individualių licencijų išdavimo, administravimo, kontrolės ir įgyvendinimo procedūrų administracinėms sąnaudoms padengti. Mokestis už individualią licenciją turi būti proporcingas reikalingo darbo apimčiai ir tinkamai bei pakankamai išsamiai paskelbtas tam, kad apie jį būtų galima lengvai gauti informaciją.“

Direktyva 2002/20/EB

10 2002 m. kovo 7 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2002/20/EB dėl elektroninių ryšių tinklų ir paslaugų leidimo (Leidimų direktyva) (OL L 108, p. 21; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 13 sk., 29 t., p. 337) 31 konstatuojamojoje dalyje nurodyta:

„<...> Bet kokie taikomi administraciniai mokesčiai turėtų atitikti bendrojo leidimo sistemos principus. Sąžiningos, paprastos ir skaidrios alternatyvos pavyzdžiu šiems mokesčių skyrimo kriterijams galėtų būti su apyvarta susijęs platinimas. Kai administraciniai mokesčiai labai nedideli, tinkamas sprendimas galėtų būti ir vienodo tarifo mokesčiai arba mokesčiai, nustatomi derinant vienodą tarifą su elementu, susijusiu su apyvarta."

11 Kalbant apie minėtus administracinius mokesčius, šios direktyvos 12 straipsnis suformuluotas taip:

„1. Bet kurie administraciniai mokesčiai, taikomi įmonėms, teikiančioms paslaugą ar tinklą pagal bendrąjį leidimą ar turinčioms naudojimo teisę, turi:

a) dengti bendra suma tik administracines sąnaudas, susidarančias valdant, kontroliuojant ir vykdant bendrojo leidimo schemą ir naudojimo teises bei 6 straipsnio 2 dalyje nurodytus specifinius įpareigojimus, <...> ir

b) būti taikomi atskiroms įmonėms objektyviai, skaidriai ir proporcingai, stengiantis mažinti papildomas administracines sąnaudas ir susijusias išlaidas.

2. Kai nacionalinės reguliavimo institucijos taiko administracinius mokesčius, jos skelbia metines savo administracinių sąnaudų apžvalgas ir surinktų mokesčių bendrą sumą. Atitinkami koregavimai atliekami atsižvelgiant į mokesčių bendros sumos ir administracinių sąnaudų skirtumą.“

Nacionalinė teisė

12 1998 m. balandžio 24 d. Bendrojo telekomunikacijų įstatymo Nr. 11/1998 (BOE, Nr. 99, 1998 m. balandžio 25 d., p. 13909, toliau – Įstatymas Nr. 11/1998) 71 straipsnyje numatyta:

„Nedarant poveikio finansiniam įnašui, kuris operatoriams gali būti nustatytas siekiant finansuoti universaliąsias paslaugas, kaip numatyta 39 straipsnio ir III skyriaus nuostatose, bendrąjį leidimą ar individualią licenciją turintis asmuo už paslaugų tretiesiems asmenims teikimą privalo valstybės administracijai pervesti ne didesnį nei 2/1 000 jo veiklos pajamų (bruto) metinį mokestį, skirtą [CMT] patirtoms sąnaudoms (įskaitant administravimo sąnaudas) taikant šiuo įstatymu nustatytą licencijų ir bendrųjų leidimų reglamentavimą padengti.

Prieš šią esančioje pastraipoje veiklos pajamomis (bruto) laikomos licencijos ar leidimo turėtojo visos pajamos, gautos už tinklo eksploatavimą arba telekomunikacijų paslaugų, patenkančių į šio įstatymo taikymo sritį, teikimą.

Mokestis mokamas už metus. Jo mokėjimo tvarka nustatoma taisyklėse.

Prieš šią esančios pastraipos tikslais kiekvienais metais valstybės biudžeto įstatyme, atsižvelgiant į iš šio mokesčio gautų pajamų ir dėl individualių licencijų ir bendrųjų leidimų išdavimo ir naudojimo kontrolės patirtų sąnaudų santykį bei siekiant nustatyti mokesčio sumą, nustatomas ne didesnis nei šiame straipsnyje numatytas mokesčio dydis, taikytinas operatorių gautoms veiklos pajamoms (bruto).

Į numatytų gauti ir realiai gautų pajamų skirtumą atsižvelgiama siekiant sumažinti ar padidinti kitų metų valstybės bendrojo biudžeto įstatymu nustatytiną mokesčio dydį. Taip siekiama subalansuoti iš šio mokesčio gaunamas pajamas ir minėtos [CMT] veiklos sąnaudas."

13 Pastaroji nuostata buvo įgyvendinta 1998 m. liepos 31 d. Karaliaus dekretu 1750/1998 dėl Įstatymu Nr. 11/1998 nustatytų mokesčių reglamentavimo (BOE Nr. 205, 1998 m. rugpjūčio 27 d., p. 29227), kurio 3–8 straipsniuose nustatyta:

„3 straipsnis.

Aplinkybės, dėl kurių atsiranda prievolė mokėti mokestį

Aplinkybės, dėl kurių atsiranda prievolė mokėti mokestį, yra [CMT] veikla, kurioje taikomi su bendraisiais leidimais ar individualiomis licencijomis teikti paslaugas tretiesiems asmenims susiję teisės aktai.

4 straipsnis.

Apmokestinamieji asmenys

Šiuo mokesčiu apmokestinami fiziniai arba juridiniai asmenys, turintys bendruosius leidimus arba individualias licencijas teikti paslaugas tretiesiems asmenims.

5 straipsnis.

Apmokestinamoji vertė

Apmokestinamąją vertę sudaro atitinkamų metų sąskaitose faktūrose nurodytos veiklos pajamos (bruto), kaip apibrėžta Įstatymo [Nr. 11/1998] 71 straipsnyje.

6 straipsnis.

Mokesčio tarifas

Iš pradžių taikomas trečiosios pereinamosios nuostatos pirmoje dalyje nustatytas tarifas, kol jis bus pakeistas naujai įsigaliosiančiais teisės aktais.

7 straipsnis.

Mokesčio suma

Mokesčio suma apskaičiuojama taikant apmokestinamajai vertei galiojantį mokesčio tarifą, nustatytą atitinkamuose įstatymuose, susijusiuose su bendruoju valstybės biudžetu.

8 straipsnis.

Mokesčio mokėjimo terminas

Mokesčio mokėjimo terminas – kiekvienų metų gruodžio 31 d.

Tačiau jei dėl su leidimo ar licencijos turėtoju susijusių priežasčių leidimo ar licencijos galiojimo laikas baigiasi prieš gruodžio 31 d., mokestis turi būti sumokamas iki tos dienos, kai įvyksta ši aplinkybė."

Pagrindinė byla ir prejudiciniai klausimai

14 *Telefónica* pateikė *Audiencia Nacional* administracinį skundą dėl pranešimo apie mokėtiną mokestį, kurį jos atžvilgiu priėmė CMT; šis skundas buvo atmestas šio teismo 2004 m. vasario 10 d. sprendimu motyvuojant tuo, kad egzistuoja aiškus ryšys tarp aplinkybių, dėl kurių atsiranda prievolė mokėti mokestį, t. y. bendrųjų leidimų ar individualių licencijų turėjimo, ir apmokestinamosios vertės, kurią sudaro leidimo ar

licencijos turėtojo gautos bruto pajamos. Dėl šio sprendimo *Telefónica* pateikė kasacinį skundą *Tribunal Supremo*.

15 Manydamas, kad sprendimas jo nagrinėjamoje byloje priklauso nuo Direktyvos 97/13 išaiškinimo, *Tribunal Supremo* nutarė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šį prejudicinį klausimą:

„Ar pagal Direktyvą [97/13], visų pirma pagal jos 6 straipsnį, valstybėms narėms leidžiama nustatyti bendrojo leidimo turėtojui ne didesnį nei 0,2 % atitinkamų metų sąskaitose faktūrose nurodytų veiklos pajamų (bruto) metinį mokestį, koks numatytas [Įstatymo 1/1998] 71 straipsnyje, skirtą telekomunikacijų reguliavimo institucijos taikant teisės aktus, reglamentuojančius licencijas ir bendruosius leidimus, patirtoms sąnaudoms (įskaitant administravimo sąnaudas) padengti?“

Dėl prejudicinio klausimo

16 Savo klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės klausia, ar Direktyvos 97/13 6 straipsnį reikia aiškinti taip, kad juo draudžiamos valstybės narės teisės normos, nustatančios bendrųjų leidimų turėtojams mokestį, apskaičiuojamą kasmet remiantis operatorių, mokesčių mokėtojų, veiklos pajamomis (bruto) ir skirto padengti administravimo sąnaudas, susijusias su teisės aktų, reglamentuojančių individualias licencijas ir bendruosius leidimus, taikymu.

17 Šiuo atžvilgiu pirmiausia reikia nurodyti, kad nors pagrindinėje byloje nagrinėjamos teisės normos taikomos ir bendrųjų leidimų, ir individualių licencijų turėtojams, prašyme priimti prejudicinį sprendimą prašoma išaiškinti tik su bendrųjų leidimų turėtojams nustatytais mokesčiais susijusias Direktyvos 97/13 nuostatas.

18 Kaip matyti iš Direktyvos 97/13 1 ir 3–5 konstatuojamųjų dalių, ši direktyva yra priemonių, kurių imtasi siekiant visiško telekomunikacijų paslaugų ir infrastruktūrų liberalizavimo, dalis. Šiuo tikslu joje nustatyta leidimų išdavimo tvarkai taikoma bendroji sistema, siekiant, kad naujiems operatoriams būtų kuo lengviau įeiti į rinką. Šia sistema numatytos, pirma, taisyklės, susijusios su leidimų išdavimo procedūromis ir tokių leidimų turiniu, ir, antra, nuostatos, susijusios su dėl šių procedūrų atsirandančių piniginių prievolių, kurias valstybės narės gali nustatyti telekomunikacijų paslaugų sektoriuje veikiančioms įmonėms, pobūdžiu ar apimtimi (2003 m. rugsėjo 18 d. Sprendimo *Albacom ir Infostrada*, C-292/01 ir C-293/01, Rink. p. I-9449, 35 ir 36 punktai bei 2011 m. kovo 10 d. Sprendimo *Telefónica Móviles España*, C-85/10, Rink. p. I-1575, 20 punktas).

19 Direktyva 97/13 siekiama įgyvendinti bendroji sistema būtų visiškai neveiksminga, jeigu valstybės narės galėtų atitinkamame sektoriuje veikiančioms įmonėms laisvai nustatyti mokestines prievoles. Todėl valstybės narės gali rinkti tik tuos su leidimų išdavimo procedūromis susijusius mokesčius ar rinkliavas, kurie numatyti šioje direktyvoje (2006 m. liepos 18 d. Sprendimo *Nuova società di telecomunicazioni*, C-339/04, Rink. p. I-6917, 35 punktas ir minėto Sprendimo *Telefónica Móviles España* 21 punktas).

20 Kaip nurodyta Direktyvos 97/13 12 konstatuojamojoje dalyje, šios prievolės privalo būti pagrįstos skaidriais, objektyviais ir nediskriminuojančiais kriterijais. Be to, jos neturi kliudyti įgyvendinti visiško rinkos liberalizavimo, apimančio visišką rinkos atvėrimą konkurencijai, tikslą (minėtų sprendimų *Albacom ir Infostrada* 37 punktas bei *Telefónica Móviles España* 22 punktas).

21 Kalbant konkrečiai apie mokesčius, kuriuos valstybės narės nustato įmonėms, bendrųjų leidimų turėtojoms, Direktyvos 97/13 6 straipsnyje numatoma, kad, be finansinių įnašų universaliųjų paslaugų teikimui užtikrinti, jie skirti tik bendrųjų leidimų procedūrų administracinėms sąnaudoms padengti.

22 Iš šio straipsnio teksto matyti, kad šie mokesčiai gali padengti tik sąnaudas, susijusias su keturiomis administracinės veiklos rūšimis, t. y. bendrųjų leidimų išdavimu, administravimu, kontrole ir taikomos bendrųjų leidimų sistemos įgyvendinimu.

23 Nors tokie mokesčiai gali apimti vadinamąsias „bendrąsias“ administracines sąnaudas, jos turi būti susijusios tik su prieš šį esančiame punkte nurodytomis keturiomis veiklos rūšimis ir į šiuos mokesčius negali būti įtraukiamos ir su kitomis užduotimis susijusios išlaidos, kaip antai nacionalinės reguliavimo institucijos bendroji priežiūros veikla ir visų pirma galimo piktnaudžiavimo dominuojančia padėtimi kontrolė. Iš tiesų ši kontrolės rūšis yra platesnė nei tik bendriesiems leidimams išduoti reikalingas darbas (dėl pagal Direktyvos 97/13 11 straipsnį nustatytų mokesčių žr. pagal analogiją 2006 m. rugsėjo 19 d. Sprendimo *i-21 Germany ir Arcor*, C-392/04 ir C-422/04, Rink. p. I-8559, 32, 34 ir 35 punktus).

24 Be to, bendrųjų leidimų išdavimo procedūromis įmonėms nustatyti mokesčiai, remiantis jau Direktyvos 97/13 6 straipsnio tekstu, turi būti tinkamai ir pakankamai išsamiai paskelbti tam, kad apie juos būtų galima lengvai gauti informaciją.

25 Tačiau Direktyvos 97/13 6 straipsnyje nenumatomas nei konkretus tokio mokesčio sumos nustatymo būdas, nei jo taikymo sąlygos.

26 Iš to, kas pasakyta, matyti, kad, siekiant finansuoti nacionalinės valdžios institucijos, atsakingos už bendrųjų leidimų sistemos valdymą, veiklą, valstybėms narėms leidžiama nustatyti bendrųjų leidimų turėtojams mokestį, kaip antai nagrinėjamas pagrindinėje byloje, kurio suma turi būti nustatyta pagal objektyvius, nediskriminuojančius ir skaidrius kriterijus.

27 Iš to taip pat matyti, kad toks mokestis gali padengti tik su šio sprendimo 22 punkte nurodytomis administracinės veiklos rūšimis susijusias sąnaudas. Taigi bendra valstybių narių iš šio mokesčio gautų pajamų suma negali viršyti bendros su šiomis administracinės veiklos rūšimis susijusių sąnaudų sumos, o tai turi patikrinti prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas.

28 Tačiau, priešingai nei tvirtina *Telefónica* savo rašytinėse pastabose, pateiktose Teisingumo Teismui, Direktyva 97/13 negali būti aiškinama taip, kad turi būti aiškus ryšys tarp operatoriui, mokesčių mokėtojui, nustatyto mokesčio sumos ir minėtos kompetentingos nacionalinės valdžios institucijos faktiškai patirtų sąnaudų, susijusių su šiuo operatoriumi atitinkamu laikotarpiu, nes jokioje Direktyvos 97/13 nuostatoje toks ryšys nenustatomas.

29 Šiuo atžvilgiu pažymėtina, pirma, kad Direktyvos 97/13 6 ir 11 straipsniuose tik nurodoma, jog bendrųjų leidimų ir individualių licencijų turėtojams nustatytų mokesčių „tikslas“ gali būti tik padengti administracines sąnaudas, susijusias atitinkamai su bendrųjų leidimų arba individualių licencijų išdavimu, administravimu, kontrole ir taikomos sistemos įgyvendinimu. Antra, nors šios direktyvos 11 straipsnio 1 dalies antrame sakinyje aiškiai numatyta, kad reikalaujamo mokesčio dydis turi būti proporcingas reikalingo darbo apimčiai (šiuo klausimu žr. minėto Sprendimo *i-21 Germany ir Arcor* 39 punktą), tačiau reikia pažymėti, jog 6 straipsnyje nenustatytas reikalavimas, kad operatoriui, mokesčių mokėtojui, suteiktiems bendriesiems leidimams

taikomas mokestis būtų proporcingas darbo apimčiai, reikalingai išduodant, administruojant, kontroliuojant ir įgyvendinant šiuos leidimus.

30 Beje, tokią išvadą patvirtina ir Leidimų direktyvos, net jeigu ji *ratione temporis* pagrindinėje byloje netaikoma, 12 straipsnis, kurio 1 dalies b punkte numatyta, kad administraciniai mokesčiai, patirti vykdant bendrojo leidimo schemą, proporcingai padalijami atskiroms įmonėms. Tai reiškia, kad Leidimų direktyvos 12 straipsnyje numatytas proporcingumo kriterijus susijęs su administracinių sąnaudų padalijimu tarp mokesčių mokėtojų, o ne su bendriesiems leidimams taikomo mokesčio santykiu su reikalingo darbo apimtimi.

31 Dėl klausimo, ar valstybės narės turi teisę nustatyti, kaip tai daroma pagal pagrindinėje byloje nagrinėjamas teisės normas, šio mokesčio sumą remdamosi mokesčių mokėtojų veiklos pajamomis (bruto), reikia konstatuoti, pirma, kaip pažymėjo Ispanijos ir Portugalijos vyriausybės bei Komisija savo rašytinėse pastabose, pateiktose Teisingumo Teismui, kad kalbama apie objektyvų, skaidrų ir nediskriminuojantį kriterijų. Antra, šis nustatymo kriterijus, kaip pabrėžė Komisija per teismo posėdį, nėra nesusijęs su kompetentingos nacionalinės valdžios institucijos patirtomis sąnaudomis.

32 Esant tokioms aplinkybėms, Direktyva 97/13 negali būti draudžiama valstybėms narėms nustatyti šios direktyvos 6 straipsnyje numatyto mokesčio sumą remiantis mokesčių mokėtojų veiklos pajamomis (bruto).

33 Beje, tokį aiškinimą patvirtina Leidimų direktyvos 31 konstatuojamoji dalis, pagal kurią apyvarta gali būti laikoma sąžiningu, paprastu ir skaidriu tokio mokesčio paskirstymo tarp bendrųjų leidimų turėtojų kriterijumi.

34 Dėl klausimo, ar valstybės narės gali bendrųjų leidimų turėtojams nurodyti mokėti metinį mokestį, skirtą padengti administravimo sąnaudas, reikia pažymėti, kad bendrųjų leidimų turėtojams gali būti nurodyta mokėti mokestį, skirtą padengti, be bendrojo leidimo išdavimo sąnaudų, administravimo sąnaudas, susijusias su leidimo administravimu, kontrole ir taikymu šio leidimo galiojimo laikotarpiu. Tai yra sąnaudos, susijusios su veikla, kuri paprastai vykdoma nuolatos po to, kai išduodamas bendras leidimas. Dėl to Direktyvos 97/13 6 straipsniu negali būti draudžiama periodiškai nustatyti bendrųjų leidimų turėtojams mokestį, skirtą padengti su bendrųjų leidimų procedūromis susijusias administravimo sąnaudas, kaip antai pagrindinėje byloje nagrinėjamas metinis mokestis.

35 Atsižvelgiant į visa tai, kas išdėstyta, į pateiktą klausimą reikia atsakyti taip: Direktyvos 97/13 6 straipsnį reikia aiškinti taip, kad juo nedraudžiamos valstybės narės teisės normos, nustatančios bendrųjų leidimų turėtojams mokestį, apskaičiuojamą kasmet remiantis operatorių, mokesčių mokėtojų, veiklos pajamomis (bruto), kurio tikslas – padengti administracines sąnaudas, susijusias su šių leidimų išdavimu, administravimu, kontrole ir įgyvendinimu, jeigu bendra šios valstybės narės iš tokio mokesčio gautų pajamų suma neviršija bendros šių administracinių sąnaudų sumos, o tai turi patikrinti prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

36 Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas iš etapų prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti šis teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (septintoji kolegija) nusprendžia:

1997 m. balandžio 10 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 97/13/EB dėl bendrųjų leidimų ir individualių licencijų išdavimo telekomunikacijų paslaugų srityje bendrųjų principų 6 straipsnį reikia aiškinti taip, kad juo nedraudžiamos valstybės narės teisės normos, nustatančios bendrųjų leidimų turėtojams mokestį, apskaičiuojamą kasmet remiantis operatorių, mokesčių mokėtojų, veiklos pajamomis (bruto), kurio tikslas – padengti administracines sąnaudas, susijusias su šių leidimų išdavimu, administravimu, kontrole ir įgyvendinimu, jeigu bendra šios valstybės narės iš tokio mokesčio gautų pajamų suma neviršija bendros šių administracinių sąnaudų sumos, o tai turi patikrinti prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas.

Parašai.